

Sag C-69/21**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

4. februar 2021

Forelæggende ret:

Rechtbank Den Haag, tingstedet 's-Hertogenbosch (Nederlandene)

Afgørelse af:

4. februar 2021

Sagsøger:

X

Sagsøgt:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Hovedsagens genstand

Twisten i hovedsagen angår spørgsmålet, om der skal udstedes en opholdstilladelse til X, eller om han kan få sin udrejse udsat på grund af alvorlige helbredsproblemer, og hvad de helbredsmæssige følger ville være, hvis den behandling, som X modtager (smertebehandling med medicinsk cannabis) ikke kan forsættes, fordi han skal opfylde sin pligt til udrejse i henhold til Vreemdelingenwet 2000 (udlændingeloven af 2000).

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkningen af artikel 1, 4, 7 og 19 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter også »chartret«)

På baggrund af direktiv 2008/115/EF anmoder den forelæggende ret om fortolkning af chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 for at kunne bedømme, om en udlænding skal gives udsættelse med udrejse på grund af alvorlige helbredsproblemer. Dernæst anmoder retten om en fortolkning af chartrets artikel 7 for at kunne bedømme, om en medicinsk behandling i en

medlemsstat er et aspekt af privatlivet, som skal tages i betragtning ved bedømmelsen af en ansøgning om opholdstilladelse.

Præjudicielle spørgsmål

I Kan en betragteligt forøget smerteintensitet på grund af ophør af en medicinsk behandling ved et uændret sygdomsbillede udgøre en situation, der er i strid med artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4, såfremt der ikke gives udsættelse med den pligt til udrejse, som følger af direktiv 2008/115/EF (herefter »tilbagesendelsesdirektivet«)?

II Er det foreneligt med chartrets artikel 4, sammenholdt med chartrets artikel 1, at der fastsættes en fast frist, inden for hvilken følgerne af den medicinske behandlings ophør skal have vist sig, for at det kan antages, at der foreligger medicinske hindringer for en tilbagesendelsespligt, der følger af tilbagesendelsesdirektivet? Såfremt fastsættelse af en fast frist ikke er i strid med EU-retten, må en medlemsstat da fastsætte en almindelig frist, som er ens(lydende) for alle mulige lidelser og alle mulige helbredsmæssige følger?

III Er en ordning, hvorefter følgerne af den faktiske udsendelse kun må bedømmes i forbindelse med spørgsmålet, om og under hvilke betingelser udlændingen kan rejse, forenelig med chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og tilbagesendelsesdirektivet?

IV Kræver chartrets artikel 7, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og på baggrund af tilbagesendelsesdirektivet, at udlændingens helbredsmæssige tilstand og den behandling, han er genstand for i medlemsstaten, skal bedømmes i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt privatlivet skal føre til en opholdstilladelse? Kræver chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og på baggrund af tilbagesendelsesdirektivet, at der ved bedømmelsen af, om helbredsproblemer kan udgøre hindringer for udsendelsen, skal tages hensyn til privatlivet og familielivet som omhandlet i chartrets artikel 7?

Anførte EU-retlige forskrifter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (tilbagesendelsesdirektivet): artikel 5, 6 og 9

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder: artikel 1, 4, 7, 19, 51 og 52

Anførte nationale forskrifter

Vreemdelingenwet 2000 (udlændingeloven af 2000, herefter »Vw«): artikel 64

Vreemdelingen-circulaire 2000 (udlændingecirkulæret, herefter »Vc«): § A3/7

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 X er født i 1988 og har russisk statsborgerskab. Hans oprindelsesland er Rusland. Da han var blevet seksten år gammel, fik han polycythaemia vera, en sjælden form for blodkræft. Som et led i smertebehandlingen behandles han i Nederlandene med medicinsk cannabis. I Rusland fås medicinsk cannabis ikke lovligt.
- 2 Den 19. maj 2016 indgav X for anden gang en ansøgning om asyl i Nederlandene. X anførte til støtte for sin asylansøgning, at han lider af polycythaemia vera, som i hans oprindelsesland behandles med sædvanlig medicin. Ifølge X led han af bivirkninger af disse stoffer, og cannabis virker bedre mod hans smerter. Han havde dyrket cannabisplanter til medicinsk brug, men fik i den anledning sådanne problemer, at han har behov for beskyttelse.
- 3 Ved en afgørelse af 29. marts 2018 afslog Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretæren for justits og sikkerhed, herefter statssekretæren) ansøgningen fra X. De problemer, som X angiver at have været ude for ved dyrkning af cannabis til egen brug, er ifølge statssekretæren ikke troværdige. Dernæst bestemte statssekretæren, at X ikke kunne komme i betragtning til opholdstilladelse på sædvanligt grundlag, og at der ikke kunne gives udsættelse med udrejsen i henhold til Vw's artikel 64 (helbredstilstand).
- 4 X anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse, og ved dom af 20. december 2018 gav retten X delvist medhold og annullerede afgørelsen delvist. Denne dom er blevet stadfæstet i appel. Hermed er det retskraftigt afgjort, at X hverken er berettiget til status som flygtning eller til subsidær beskyttelse. Statssekretæren måtte dog på ny tage stilling til en henvisning til artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og til en anmodning om anvendelse af Vw's artikel 64.
- 5 Ved en afgørelse af 19. februar 2020 traf statssekretæren en ny afgørelse vedrørende X's anden asylansøgning. Ifølge denne afgørelse kom X ikke i betragtning til en midlertidig opholdstilladelse på sædvanligt grundlag efter artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og han kunne heller ikke få udsættelse med udrejsen på grundlag af Vw's artikel 64.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 6 X har anført, at han bør have udstedt en opholdstilladelse på grundlag af artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og at han burde have fået udsættelse med udrejsen i henhold til Vw's artikel 64. Til støtte for disse krav henviser han til sin helbredsmæssige situation, den behandling, som han får i Nederlandene, og følgerne af den situation, der vil opstå, hvis han ikke kan fortsætte denne behandling, når han er vendt tilbage til Rusland.
- 7 Ved behandling med medicinsk cannabis kan smerten følge X lindres med cirka 70%. Denne behandling er så væsentlig for ham, at han, hvis den ophører, ikke kan leve på en menneskeværdig måde, hvorfor han bør have opholdstilladelse i henhold til artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Uden cannabis vil han på grund af smerte hverken kunne sove eller spise, hvilket vil kunne medføre betragtelige fysiske og psykiske følger. X gør gældende, at han i dette tilfælde ville blive deprimeret og selvmordstruet. Manglende smertelindring er derfor på kort sigt ensbetydende med en medicinsk nødsituation.
- 8 Statssekretæren har anført, at behandlingen af X i Nederlandene ikke er tilstrækkelig til, at der kan tales om privatliv som forudsat i artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, hvorfor det ikke er muligt at give X opholdstilladelse af denne grund. Selv om X ikke længere kan anvende medicinsk cannabis til smertelindring, opstår der ifølge statssekretæren ikke nogen medicinsk nødsituation. På visse betingelser er det muligt for X at rejse. X kommer derfor heller ikke i betragtning til en udsættelse med udrejsen af helbredsmæssige grunde i henhold til Vw's artikel 8.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 9 Tvisten i hovedsagen drejer sig om det spørgsmål, om sagsøgeren skal have tilladelse til ophold eller udsættelse af udrejsen på grund af sin helbredstilstand, og om de helbredsmæssige følger af ophøret af hans behandling, fordi han skal opfylde sin pligt til udrejse.
- 10 I Vw's artikel 64 og Vc's § A3/7 Vc findes rammerne for prøvelsen af, om en udlænding på grund af alvorlige helbredsproblemer skal have sin pligt til udrejse udsat og herved opnå lovligt ophold. Statssekretæren kan i henhold til Vw's artikel 64 give udlændingen udsættelse med udrejsen, hvis denne i medicinsk henseende ikke er i stand til at rejse, eller hvis der af medicinske grunde er en reel risiko for overtrædelse af artikel 3 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Ifølge disse rammer for prøvelsen kan der kun tales om en reel risiko for overtrædelse af artikel 3, hvis

det af udtalelsen fra BMA¹ fremgår, at den manglende medicinske behandling efter al sandsynlighed vil føre til en medicinsk nødsituation, og at en behandling i oprindelseslandet ikke er til rådighed eller ikke eksisterer.

- 11 Ved en medicinsk nødsituation forstås en situation, om hvilken det på grundlag af den nuværende medicinsk-videnskabelige viden ligger fast, at manglende behandling inden for en frist på tre måneder vil medføre døden, invaliditet eller en anden form for alvorlig psykisk eller fysisk skade. I den nationale retspraksis antages det på grundlag af domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der kan være tale om en tilsidesættelse af artikel 3 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, såfremt en alvorligt syg udlænding ved udsendelse løber en reel risiko for en alvorlig, hurtig og irreversibel forringelse af sundheden, som vil føre til intens smerte eller en signifikant forringelse af den forventede levealder i mangel af passende behandling i oprindelseslandet eller adgang til en sådan behandling.
- 12 X har støttet sit anbringende om, at hans helbredsproblemer bør føre til udsættelse, på blandt andet breve fra sine læger. Det fremgår af disse breve, at han lider intense smerter, der er netop kan udholdes med cannabis, og at der er kontraindikationer for brug af alternative smertemidler.
- 13 Statssekretæren anmodede i den anledning BMA om en udtalelse. BMA udtalte blandt andet, at virkningen af cannabis som medicin ikke er godtgjort, at cannabis ikke er et lægemiddel, og at der derfor ikke kan afgives nogen udtalelse om, hvad der vil ske, hvis midlet ikke længere kan anvendes, da midlet ikke er til rådighed som smertemiddel i Rusland. Da virkningen af cannabis som smertemiddel ikke er bevist, kan det ikke hævdes, at brug af cannabis på kort sigt forhindrer en medicinsk nødsituation. Dernæst findes der ifølge BMA tilstrækkeligt med alternativer for cannabis, hvoriblandt der kan foretages et medicinsk forsvarligt valg.
- 14 Det ligger fast, at behandling med medicinsk cannabis eller passende alternative smertebehandlinger ikke er tilgængelige for sagsøgeren i hans oprindelsesland. Dette betyder, at behandlingen af X, for så vidt angår smertelindringen, ophører, hvis han ikke får udsættelse med udrejsen. Herved opstår det spørgsmål, hvad de helbredsmæssige følger bliver af ophøret med behandlingen med medicinsk cannabis. Af de behandlende lægers oplysninger udleder retten foreløbigt, at sygdomsbilledet ikke ændres, hvis smertebehandlingen ophører.
- 15 Før retten udnævner en medicinsk sagkyndig til at vurdere, hvilke helbredsmæssige følger, der kan forventes og efter hvilken periode, hvis

¹ – Het Bureau Medische Advisering (kontoret for medicinske udtalelser, BMA) er en del af ministerie for sikkerhed og justits, der på anmodning af sin opdragsgiver, Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), giver denne meddelelse om medicinske aspekter vedrørende en udlænding i forbindelse med en afgørelse i henhold til udlændingeloven af 2000.

behandlingen med cannabis ophører, er det nødvendigt at anmode Domstolen om fortolkning af omfanget af den beskyttelse, som chartrets artikel 1, 4 og 19 giver alvorligt syge udlændinge. Så længe det for retten ikke er tydeligt, om en forøgelse af smerten i sig selv kan være til hinder for udsendelse, og efter hvilken frist de forøgede smerter skal indtræffe for at være til hinder for udsendelsen, og om mulige psykiske følger af en forøget smerte skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om der er fare for en medicinske nødsituation, hvis X opfylder sin udrejsepligt, har det ingen relevans at anmode en sagkyndig om en udtalelse herom.

- 16 Chartrets artikel 52, stk. 3, bestemmer, at i det omfang chartret indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har de samme betydning og omfang som i konventionen. Af forklaringerne til chartret fremgår, at chartrets artikel 1 udgør selve fundamentet for de grundlæggende rettigheder, at chartrets artikel 4 svarer til artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, at chartrets artikel 7 svarer til artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og at chartrets artikel 19, stk. 2, inkorporerer Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols relevante retspraksis vedrørende artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

Første spørgsmål

- 17 Retten er ikke bekendt med nogen afgørelse fra Domstolen, hvori chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med artikel 1 og 4 fortolkes med henblik på en bedømmelse af spørgsmålet, om der kan være medicinske hindringer for en udsættelse, hvis sygdomsbilledet ikke forværres, såfremt den medicinske behandling ikke findes i oprindelseslandet, men smerterne tiltager. Retten ønsker en nærmere fortolkning vedrørende den beskyttelse, som en alvorligt syg udlænding kan udlede af disse bestemmelser.
- 18 Ifølge retten må også en betragtelig forøgelse af smerteintensiteten hidrørende fra smertebehandlingens ophør, uden at denne omstændighed er et resultat af »a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health« (dom af 13. december 2016 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Paposhvili mod Belgien, CE:ECHR:2016:1213JUD00417381, § 183), i X's tilfælde altså en forringelse af hans sygdomstilstand med polycythaemia vera, være omfattet af den beskyttelse, som chartret giver en alvorligt syg udlænding.

Andet spørgsmål

- 19 Ifølge fast retspraksis ved Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (Nederlandenes højeste forvaltningsdomstol, herefter »ABRvS«) er det kun de helbredsmæssige følger af indstillingen af den medicinske behandling, der viser sig inden for en periode på tre måneder, der tages i betragtning ved bedømmelsen

af, om der vil opstå en medicinsk nødsituation, hvis behandlingen afbrydes. Ifølge ABRvS knytter dette kriterium an til den i § 183 i Paposhvili-dommen anførte betingelse om en hurtig forværring af helbredstilstanden. ABRvS har imidlertid aldrig begrundet, hvorfor der er fastsat en maksimumsfrist, og hvorfor denne frist er tre måneder. I Paposhvili-dommen havde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke udtrykkeligt fastsat en frist, men udtalte, at »the impact of removal on the person concerned must be assessed by comparing his or her state of health prior to removal and how it would evolve after transfer to the receiving State« (§ 188), hvilket blot referer til en udvikling i helbredstilstanden, hvis den medicinske behandling ophører.

- 20 Retten ønsker således oplyst, om det er foreneligt med EU-retten, at der fastsættes en fast frist, inden for hvilken følgerne af indstillingen af en medicinsk behandling skal have vist sig, og om medlemsstaterne uden hensyn til lidelsens og behandlingens art kan fastsætte en frist, inden for hvilken de helbredsmæssige følger skal have vist sig, for at den pågældende udlænding kan opnå udsættelse med udrejsen og hermed opnå lovligt ophold.

Tredje spørgsmål

- 21 I national retspraksis vurderes de helbredsmæssige følger af en udsendelse alene ved at undersøge, under hvilke betingelser rejsen kan finde sted. Spørgsmålet, om overførslen eller udsendelsen i sig selv vil have helbredsmæssige følger, behandles i henhold til national lovgivning, administrativ praksis og fast retspraksis ved ABRvS ikke ved bedømmelsen af, om udsendelsen er i strid med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder eller chartret.
- 22 I § 188 i Paposhvili-dommen udtalte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol imidlertid, at de følger, som en udsendelse kan have for en person, skal bedømmes ved at sammenholde hans helbredstilstand før udsendelsen med den måde, som hans helbredstilstand udvikler sig på efter udsendelsen. Dette synes at betyde, at alle helbredsmæssige følger af overførslen skal tages i betragtning ved afgørelsen af spørgsmålet, om der opstår en medicinsk nødsituation ved udsendelsen, og at det ikke er tilstrækkeligt med en bedømmelse af, om de helbredsmæssige følger af rejsen kunne være begrænset ved de betingelser, der fastsættes for rejsen.
- 23 I dommen af 16. februar 2017, C. K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, udtalte Domstolen i forbindelse med en Dublin-overførsel, at det ikke er tilstrækkeligt, at myndighederne kun tager hensyn til de konsekvenser, som følger af den fysiske transport af den pågældende person fra en medlemsstat til en anden, men at der også skal tages hensyn til samtlige betydelige og uoprettelige konsekvenser af overførslen (præmis 76). I den foreliggende sag drejer det sig om tilbagesendelse til oprindelseslandet i stedet for overførsel til anden medlemsstat, men ifølge retten ses det ikke, hvorfor de helbredsmæssige følger af selve overførslen ikke skal tages i betragtning ved bedømmelsen af, om en udlænding med meget alvorlige helbredsproblemer kan nægtes ophold.

- 24 Dette synspunkt tages imidlertid ikke i betragtning i den af ABRvS afgivne fortolkning af dommen C. K. m.fl. Retten ønsker af Domstolen oplyst, om disse nationale rammer for fortolkningen er forenelige med chartrets artikel 4.

Fjerde spørgsmål

- 25 I nærværende sag foreligger også det spørgsmål, om udlændingens medicinske tilstand og en medicinsk behandling i en medlemsstat kan udgøre et beskyttelsesværdigt privatliv som omhandlet i chartres artikel 7 og artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, således som X gør gældende.
- 26 I dommen af 6. maj 2001, Bensaid mod Det Forenede Kongerige CE:ECHR:2001:0206JUD004459998, udtalte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det ikke er udelukket, at en situation, der ikke når tærsklen for artikel 3 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, godt kan kvalificeres som en krænkelse af denne konventions artikel 8, såfremt der ikke (længere) gives tilladelse til ophold. I denne sammenhæng har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol udtalt, at begrebet »privatlivet« ikke er udtømmende defineret, og at psykisk sundhed også kan betragtes som vigtig del af privatlivet som omhandlet i artikel 8 i den nævnte konvention.
- 27 I modsætning til ABRvS finder retten, at det af Paposhvili-dommen følger, at også artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder spiller en rolle ved bedømmelsen af, om medicinske grunde kan være til hinder for en udsendelse. Hertil kommer, at det under asylproceduren på embeds vegne må undersøges, om udlændingen i henhold til artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er berettiget til en sædvanlig opholdstilladelse, hvis han ikke kommer i betragtning til flygtningestatus eller til subsidiær beskyttelse. Retten ønsker derfor en nærmere fortolkning vedrørende spørgsmålet, om myndighederne, hvis udlændingen søger om ophold på grund af sine alvorlige helbredsproblemer og den medicinske behandling, som han får i medlemsstaten, skal tage medicinske omstændigheder i betragtning som et aspekt af privatlivet ved bedømmelsen af spørgsmålet, om udlændingen har ret til ophold på grundlag af artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og om der skal tages hensyn til disse medicinske omstændigheder under en procedure, hvorunder udlændingen søger om udsættelse med udrejsen.
- 28 For udlændingen er besvarelsen af dette fjerde præjudicielle spørgsmål af betydning, fordi meddelelse af en opholdstilladelse på grundlag af privatlivet er en juridisk stærkere opholdsret end udsættelse med udrejsen i henhold til Vw's artikel 64.

Forslag til besvarelse

- 29 Den forelæggende ret anmoder Domstolen om at overveje følgende besvarelse af de præjudicielle spørgsmål:

»I Henset til chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og med tilbagesendelsesdirektivet, er medlemsstaterne forpligtet til at tage hensyn til alle helbredsmæssige følger af ophøret af en medicinsk behandling, som en alvorligt syg udlænding modtager i medlemsstaten, når de ved et uændret sygdomsbillede bedømmer, om der er tale om sådanne medicinske hindringer, at en alvorligt syg udlænding ikke kan pålægges en pligt til udrejse. I givet fald må udrejsepligten suspenderes, eller der må gives tilladelse til, at udlændingen (midlertidigt) ikke efterkommer udrejsepligten og således får lovligt ophold.

II Henset til chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og med tilbagesendelsesdirektivet, er medlemsstaterne ved bedømmelsen af, om der er medicinske hindringer for udsendelsen, altid forpligtet til at bedømme tilfældets konkrete omstændigheder, hvorved en regel om, at helbredsmæssige følger, der viser sig efter en almindelig højeste frist, ikke skal tages i betragtning, er uforenelig med den absolutte karakter af chartrets artikel 4.

III Henset til chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1 og 4 og tilbagesendelsesdirektivet, er medlemsstaterne forpligtet til at tage alle helbredsmæssige følger af den faktiske udsendelse i betragtning ved bedømmelsen af, om en medicinsk nødsituation truer, og en meget alvorligt syg udlænding på grund af medicinske hindringer bør have tilladelse til (midlertidigt) ikke at efterkomme udrejsepligten og således opnå lovligt ophold.

IV Henset til chartrets artikel 19, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1, 4 og 7 og tilbagesendelsesdirektivet, er det ikke tilladt for medlemsstaterne at bestemme, at privatlivet og familielivet som omhandlet i chartrets artikel 7 aldrig må tages i betragtning ved bedømmelsen af, om der foreligger medicinske hindringer for udsættelsen. Såfremt en alvorligt syg udlænding søger om opholdstilladelse og ikke blot udsættelse med udrejsen på grund af privatlivet og støtter denne ansøgning på sine helbredsproblemer og sin medicinske behandling, skal myndighederne bedømme, om der skal udstedes en opholdstilladelse på grundlag af chartrets artikel 7 og artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.«